

fekete. S amint a napkorong utolsó, túsúrásnyi tűzpon-
tocskája is elmerül a tenger mélyében, a teraszokon
ülők hosszan figyelik a nevezetes pontot, mintha a
helyét örök emlékül be akarnák vézni a fejükbe. Könny
szökik a szemükbe, nagyot sóhajtanak, majd lassan
oldódva a meghatottság bénaságából, tapsolni kez-
denek. Nem vastag, dörgő, tüntető vastaps ez, amivel a
szolgáló színészeket szokás jutalmazni – éppen hogy
csak összeérnek az izzadt tenyerek, hangtalanul, ahogy
imádkozáskor is. Megisszák maradék kis vörösborukat,
egy biccentéssel elbúcsúznak szomszédaitól, és
csendesesen beszélgetve hazamennek.

A napnyugta után hamar beálló alkonyban aztán
lidérces fény-nyalábokon érkező árnyak jelennek meg
a szigeten: mindenféle-fajta elnökök, diktátorok, párt-
titkárok, terroristák és öngyilkosjelölt platform-
vezetők; kékvérű koronás fők és a nép egyszerű
fiaiból kiemelkedő tömeggyilkosok; bankárok, tőzs-
deguruk, koszlott brókerek és globalista spekulánsok;
hiénamosolyú besúgók, siblerék, főpolgármesterek;
éneklők és táncolók, mentalisták, agysorvadásos lant-

művészek; televíziós gép-pofázók és mindközönséges
celebek; homokosok, transzvesztiták, pornóasztárok,
hatalmi ánuszkokban melegedő szépirodalmárok; vicc-
lap-szerkesztők, közvélemény-kutatók, hasbeszélők,
csillagjósok; bérgyilkosok, bicskázók, állat- és
kisebbségvédők ott tolonganak, lökdösődnek a szűk,
meredek utcákon, hangoskodnak, ígéretnek,
hitegetnek, fenyegetőznek, rángatóznak, riszálnak,
vonyítanak; műfogsorukat csattogtatják és nemi
szervüket mutogatják, számárcsődörrel üzekednek és
falzett hangon áriatöredékeket énekelnek, kacarász-
nak, vért isznak, koraszülött csecsemőket fojtogatnak
– teszik tehát a dolgukat, miket a világ minden ember
lakta zugában tesznek, és követelik, hogy engedjék
be őket a házakba, mert rajtuk múlik a világ sora –
ám azok az emberek, akik minden áldott nap kiülnek
a hamuval borított márványpaloták fölé, hogy
különös virágok illatát rejtő boruk kortyolgatása
közben ezredszer is megszemléljék, megkönyvezzék,
majd megtapsolják a naplementét, sose nyitnak ajtót
az efféle népség előtt.

CZIGÁNY GYÖRGY

Reggel sötétült el

*Reggel sötétült el szobánk, a kis
asztalodon a könyv kinyitva is.
Alvó betűk nem ébrednek soha,
s nincs szőlőtőkék indázó sora,
csak elásott csönd, síremlék fenyő,
kövek közt bujdosik: nem tör elő
pitypang, se fű és első tulipán.
Zöldmál üres és nem lellek Szadán
– hát merre is?! – kereslek mindenütt,
csal fenti rét, ahol kutyánk feküdt,
s ha déli tó szemvillanása szán,
kiválsz a strand nyüzsgéséből talán,
míg keresem az élő színhelyet,
hol nem jártam azóta, hogy veled.
Láger-lét zár be: hírek nélküli.
Ha fűzfádat gyöngéden fésüli
a szél, szemedre fúhatná hajad.
Amerre jártunk nem találtalak:
hangos nappalnak hozzánk nincs szava.
Örök világosság kél éjszaka,
fogynak bújócskánk útjai, napok.
Föltámadsz bennem, mikor meghalok.*